

отива да поеме свежъ въздухъ всрѣдъ оная дивна природа, въ която нѣкога и боговетъ сж обичали да слизатъ, диращи наслада.

Не самъ, а съ Емпедокла въ ржка, — съ оня мждрецъ, който открито и тѣй убедително за младото сърдце му говори за онова, за което по-преди сж му подшепвали неясни сънища и блѣнове, пробуждани денемъ отъ строгитѣ християнски проповѣди за отречение отъ живота. А наследникътъ на Елеапитѣ, който съ мелодия и душа дава изразъ на това, що „Нему само пѣе душата на мира“, самъ пѣе така: „Презъ всички звуци въ пѣстрий земенъ сънь, звучи хармонно тихий звукъ, за този, който знай да слуша. И той му казва: Цѣлата вселена служи тукъ на Афродита и всички елементи движи любовта, че въ любовта се всичко разтопява. Любовь зачева сжществата. Този, който я не знае, чуждъ е за свѣта. Съ любовь ний схващаме хармонията на мира“ И младежътъ поглъща старческитѣ думи и разтваря уши за пѣсенъта на свѣта, въ който и той бѣ единъ звукъ. Нощъ ароматна слиза полека до него и постила skutъ на тишината да легне до нея. И той млѣква. Но строгата заранъ го шибва съ спомена на баща му и неговия мраченъ свѣтъ. И сега подобно вълна се тласкаше той о неумолимата скала. Сждба. Не се минава много Той взема решение да тури край на този двубой въ него и побързва къмъ Божи гробъ. Въ надвечерието къмъ почернянето, споредъ обичая, той самъ служи въ черква. И неговата интимна тѣга дава такъвъ тонъ на пѣсенъта му, че той прехласва всички богомолци въ храма. Между черковницитѣ сж и *трима братя* българи, дошли на поклонение отъ далечъ. Тѣхъ особено заинтересова хубавиятъ пѣвецъ и следъ вечерня, кое съ подигравки, кое сериозно тѣ успѣватъ да го отклонятъ отъ неговото решение. Предлагатъ му да замине съ тѣхъ назадъ въ родината си. И ето пѣтницитѣ сж предъ своя роденъ градъ Севлиево. Тамъ цѣль градъ излѣзва да посрещне младитѣ хаджии. Между тѣхъ е и 21 годишната имъ сестра вдовица. Нейната хубость бѣ възпѣвана въ пѣсни тогава.

Безъ да разправямъ повече, вие се сѣщате, че жадниятъ за обичъ намира въ нея своята другарка за презъ цѣль животъ. Самотникътъ има вече свой домъ, своя жена, свой родъ. И забогатѣль чрезъ женитба, скоро той напуша даскалъка и се залавя да търгува на едро въ Цариградъ, Анадолъ и Масырь. Отъ начало сякашъ всичко му се вдаваше, щастието влиза презъ врата и прозорци. И той не чувствува още своята душевна самота, въ тая умствено оскѣдна срѣда. Въ вихъра на тѣзи интереси младиятъ човѣкъ често се захласва: Но скоро бедитѣ една по друга почватъ да го стѣпватъ и учатъ да се прибере въ себе си. Една нощъ турци заграждатъ домоветѣ на братята на жена му, за да ограбятъ тѣхното злато. Дѣдо